

חמש עשרה נשים פרק ראשון יבמות יא.

מסורת הש"ס

(א) [לעיל ג:] (ב) לקמן פז:
 (ג) [פסחים ל: וש"נ]:
 (ד) סוטה ב, (ה) [לעיל י:],
 (ו) [לקמן יח:] (ז) [לעיל י:],
 (ח) [שם] (ט) [לקמן יח:],
 (י) [לקמן מד:] (יא) [לעיל י:],
 (יב) [ועיי' חוש' כמדות
 ז' ד"ה או' לאפקוק],
 (יג) [פ"ק דסוטה דף ה:]

תורה אור השלם

1. וְשָׁכַב אִישׁ אֶת־הָאִשָּׁה
שָׁכַב זָרַע וְנִעְלַם מֵעֵינַי
אִשָּׁה וְנִסְתָּרָה וְהָיָא
נִסְתָּמָה וְעַד אֵין בָּהּ וְהָיָא
לֹא נִתְפָּשָׁה;
במדבר ה יג

גליון הש"ס

גמ' ודקארי לה מאי קארי
לה. כתובות נז ע"א וש"נ:

הגהות הב"ח

- (ה) גב' לרת סטוה אסורה
מ"ט טומאה: (ד) רש"י
ד"ה טומאה: וכו' ובעולם
זה כבד: (א) ד"ה הילדים
וכו' לא רמיא קמייהו:
(ד) רמיא חלמה וכו'
שטומה היום שסבורה
שמת: (א) תוב' ד"ה אצרכי
וכו' ורמיא חלמה: (א) היל
לרת וכו' וא"מ כיון שלא
נזקא שט טומאה:
(ב) בא"ד לא תקל בפסרה
ללא חלמה ומהו קשה
היכי פריך
לסוטה תתיבבם ספק
סוטה ולמאי דשמיטת
לעיל דלמאסקא דשמיטת
טומאה:

תוספות ישנים

- קשיא. לרצ שעת דשנייה הכי: רצ אשי סבר לה כריש לקיש. דלמריס
בכרת וסיפא ניחא: ומסרין לה. לרישא דברייתא דקמני ר'רץ חליצה
בזאים שנוולו לאחר חליצה וקדושין של שני וכר' שמעון דלמריס ייבס
ולבסוף נולד לא מהניא נפילתה מן הראשון למהוי עלה אשת אחיו
שלא היה בעולמו הלכך זיקת ההיא
נפילה לא אסרה לה עליה דהאי הואיל
ובשנוולו (א) כבר קדשה זה: רבינא
סבר לה רבני יוחנן. דלמריס חייבי
לאוין נינהו ורישא ניחא ומתוך לסיפא
דקמני אין לה עליו כלום בזה
שנוולו לאחר מכאן וכרבנן דלמריס
אשת אחיו שלא היה בעולמו היא ולא
מקשי רישא לסיפא: הילודים.
שנוולו אחר קדושין של זה ולא
איתסרע עליהו בחליצתו דהא זיקת
מיתתא לא (א) רמאי קמיהו לייבומי
ומשום אשת אחיו שלא היה בעולמו
לא מיתסרע כר"ש דלמריס ייבס ולבסוף
נולד שריא: עמד אחד מן הנוולדים.
שהיו בשעת חליצה ראשונה: אין לה
עליו כלום. כר"ל דלמריס האחין חייבין
על החלוצה כרת: עמד אחד מן
הילודים. אחר חליצה או אפילו אחר
קדושין וכשמתו זה החולץ קלשה אותו
ילוד אין לה עליו כלום ולזה משום
חליצה בלא משום דהוא אשת אחיו
שלא היה בעולמו מנפילה ראשונה:
כמאן כרבנן. דלמריס אפילו ייבס
ולבסוף נולד אסירא: נעשה. בית
אחד הוא בונה ואין בונה ב' בנים
ולאו הצא מכלל עשה עשה: מ"ד
נעשה רבני יוחנן. דלמריס איהו
שליחומא דלחין קעביד וכי היכי
לדלדיה הויה ארע נעשה הלכך נמי
הויה נעשה: מ"ד דברים כר"ל.
דלמריס לאו שליחות דלחיס קעביד

הלךך הוא יהיה דקאי' עלה בעשה אבל אחים דקיימי קיימי צאסור
אשת אח: **לרס סוטה אסורה.** היה נשוי ב' נשים וזינתה האחת
תחתיו ויש עדים ומת בלא בנים היא וזרתה פטורות חף מן החליצה
מאי טעמא טומאה כחיי בה ונסתרה והיא נטמאה (במדבר ה:)
בעריות. דכתיב אל תטמאו בכל אלה (ויקרא יח:). **ביאסה או חליצה**
וכו'. האשה שהלך בעלה למדינת הים וצאו ואמרו לה מת בעלך
ונאמא ואלא כ"כ בלא תלה מזה ואמר מתו אחיו של זה ואחיו של זה
חולצין ולא מייבמין רבי שמעון קומי ר' יוחנן ביאתה לו חליצה מאחיו של
ראשון פטורת היא לכתמלה את זרתה שהרי היא כשאר נשים לגבי
יבם דלא קנסה רבנן מייבם דודאי שריא ליה שאנוסה היתה
(ו) ששמעה שמת. אלמא נבעלה תחת בעלה שריא זרתה לייבם ואפי'
רבנן לא פליגי אר"ש אלא כדירה אבל זרתה מודו: **סוטה דאורייתא.**
שזינתה והטורה אסרה בה: **ואם אמרת לי סוטה רבנן.** דהא
מדאורייתא שריא שניסת ע"פ ב"ד בעד אחד ואנוסה היא ורחמנא
שריא דכתיב (במדבר ה) ועד אין בה תרי אלא אחד [סוטה ב:] והיא לא נתפסה
אסורה לה נתפסה מותרת ורבנן הוא דגורו: **הי הכי תדקדוק שפיר**
שמת בעלה עד שנסא: **והדארי' לה מאי קארי לה.** לה אלא אמר
רב אלא בסוטה דאורייתא דכתיב בה טומאה: **קסבר.** האי דפרץ
כל דתקון רבנן כעין דאורייתא תקון ואי סוטה דאורייתא היא וזרתה
אסורה הכי גמי הו' אסרי רבנן זרה מייבום ומזכרי לה חליצה:
וננסה עמו. המקנא לאשמו ואמר לה אל תסקרי עם איש פלוני:
לניסה. לבעלה שמת וזינתה שרגלים לדבר שהרי קינא לה ונסתרה ואם
כהנת היא אסורה בתרומה כדיליף במסכת סוטה (דף כח.) נטמאה
נטמאה ונטמאה (במדבר יג א' פעמים אחד לבעל ואחד לבעול ואחד לתורה):
ולא

מתייצמת וי"ל דהוי אמינא דהא דקתי שאין מתייצמת היינו מלה
עצמה אין להוכיח עליו כלום ועוד אמר רבי יצחק דדוקא לרב
ולכן בטוטה דרבנן סברה היא דיש לאוסרה להתייצס אבל צהריא
אפילו מתייצמת ועוד פירש רבינו יצחק דלרבי שמעון אסורה
לכתחלה פשיטא דאין הולד ממזר ועוד צירושלמי קורא להאי
כשרה היא ופריך מהא דקאמר ר"ש דפוטרת ארתה דכיון דלאמי
לחליה להוסיף לפטור ארתה ויכתי ממה נפשך דלא חשבי
א"כ שפיר פטרה ארתה דמסתבר ליה לה"ש דכיון דלאמי

(א) ז"ל להבי אינטרין בית אחד הוא בונה וכו' דאפילו מחלץ לא חללה.

מֵאֵן אַחִין אַחִין הַנּוֹלָדִים. אומר ר"י לנולדים קרי לאומן
העמידין להולד בלשון הש"ס כדאמרין בפרק ד' מדרים
(מדרס ג:) למימרא לנולדים העמידים משמע ובספ"ק דגיטין (דף יא:
ושם) קאמר אלא מעתה הקנה לנולדים דלא הוו בשעת מתן מעות
ה"נ כו': **צִיְרִיכָה** חֲלִיצָה מֵן
האחין. (ט) מדינא דמאמר חייבה מאמר
לאסירה לבעלה דאשמוא במומר לה
אסורה באסור לה לא כ"ש:

החולץ ליבמתו וחזר
מן האחין מאן אחין
ר"ש עמד אחד מן
העליו כלום כמאן
רבי יוחנן ומתריך לה
ליבמתו וחזר וקדשה
אחין מאן אחין אחין
עמד אחד מן הילודים
כלום כמאן כרבנן
ובא אחד מן האחין
יב אחא ורבינא חד
בעשה מ"ד בכרת
ה כר' יוחנן אמר רב
גרת סוטה אסורה
בעריות מתיב רב
ביאתה או חליצתה
רצת צרתה [אמר לך
סוטה דאורייתא ואת
וידקארי לה מאי
רובן בעין דאורייתא
נכנסה עמו לסתר
איה אסורה לבייתה
ה יואם מת חולצת
ולא

כשם (סוטה דף כח. וס) ושלש פעמים ונטמאה כתיב אחד לצלע אחד
לצוועל ואחד לתרומה וי"ל דלא אסרה הכתוב אלא משום ספק משא
נבעלה ונטמאה והעולם של כתיב טומאה אלא על הודאי נבעלה
ווא"ת כיון שלא ^(א) נכתב שם טומאה אלא על הודאי אמאי אסורה
לציתה ולתרומה וי"ל דעשה ספק כודאי כדאמר בפרק כשם (ג'^א)
אם נטמאה למה שותה ואם לא נטמאה למה נשקית מגיד לך
הכתוב שהספק אסורה כודאי ולהכי ספק סוטה בעיא חליצה דדוקא
להחמייר עשה הכתוב ספק כודאי ולא להקל לפטרה בלא חליצה
^(ב) ולמאי דפרישית לעיל (דף ג' א' לפי) דלמסקנא דשמעתין טומאה
כדעריות כתיב על דלמר רב היינו במקום לא ינאח דההוא טומאה
אלא כתיבא אלא על דלא נבעלה אבל מ"מ קשה כיון דסוטה ודאי
חשיב לה רב כערוה א"כ סוטה ספק הוה לה ליחשב כספק ערוה
ווא"כ היכי פריך ^(ג) ותתייבס ייבומי: **רבי שמעון אומר ביאתה או**
הציצתה בו. וא"ת ואמאי לא מקשה מת"ק דלמר אחיו של זה ואחיו
של זה חולצין ולרב לא בעינן חליצה וי"ל דהא אחי ליה שפיר דחולצת
דמדאורייתא בעיא חליצה דסוטה דרצנא היא ולא פריך מר' שמעון
אלא משום דכל דתקון רצנן בעינן דאורייתא תקון והיה לנו לאסורה
להתייבס וא"ת ולמאר ר' שמעון לא קאמר אלא דצדיעד פטורה
לכתחילה אבל לכתחלה לא ואמר ר"י דצדיעד מודה ת"ק דלא
אשכחן דפליגי והא דלא נקט אחיו של ראשון רצה חולץ רצה מייבס
דמשמע לכתחלה אמר ר"י דמילתא אגב אורחיה קמ"ל דע"ג
דהיבא ארה דשיין בה ייבוס טפי אפ"ה ביאתה או חליצה שלה פטורה
לכתחילה כרתה דס"ד דלא פטרה דנראה כאשמו דשני וא"ת לרב
חסדא שרואה לרקק דסוטה דאורייתא שריא תקשי ליה מנאי דפרק
קמא דסוטה (דף ג' דף ו. וס) דמייתי בצמוק דספק סוטה אינה
ר' א"ע א' דהתם מוכח דלפריא מדאורייתא מכל מקום מנח משנה
דך דמשוי ליה כערוה לסוטה דאורייתא ופטורה אף מן החליצה
דסוטה דספק סוטה חולצת אין תימה אם נאמר דבסוטה דרצנן
תייבס לכתחלה מדקתני סיפא ואין הולד ממוז דאי שרי לייבס
דרבי שמעון חליצה פסולה ואם היתה מותרת להתייבס חליצה
בסוטה דאורייתא דלאו בת חליצה וייבוס היא בבסוטה דרצנן אין
בסוטה גמורה כרתה נמי לא בעי חליצה ולא לא חשיבא כסוטה
וטעו דאורייתא חליצתה כמאן דליתא ואין לה לפטור כרתה:

עין משפט
נר מצוה

לָא ד מַיִי פֿאַ מהל' יבוס
הלכה יב טושי' אה"ע
סימן קסב טע"א:
לח ב מ"י פֿאַ מהלכות
יבוס הלכה
טושי' אה"ע סימן קעג
טעף יא:
לזג ג מַיִי פֿאַ מהל'
סוטה הלכה ח ומי'
פכ"ד מהל' אישות הל' כד
טושי' אה"ע סימן קטו
טעף ח:
לזד ד מַיִי פֿאַ מהל' יבוס
הלכה יט:

מוסף רש"י

ורשהתה	עצמו	כדי
סומאה.	כדי	העבדה
(סוטה ב.)		אסורה
לבייתה	אסורה	לאכול
בתרומה.	מספק.	
כדלפיין	(שם כח.)	שלה
ונמאה	אמורים	בפרשה
וקנה	את	אמנו
ונמאה	אמורה	והיא
ונמאה	תחת	אשה
ונמאה	אחד	ששקורה
לבעול	אחד	ששקורה
אם	נמות	בעלה
ואחד	ששקורה	לתרומה
		ואם
		מה.
קדם	ששקורה	ואין
קדם	והיא	זקוקה
הורוצת.	ישאל	לשון
		מקדש

ס' חד מקמאי

[illegible]

(א) גירסת רבינו הוא כגירסת
תוס' דגרסי מאן אחין אחין
הגולדים.